

Sygn. akt II KK 145/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art.535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2014 r.,
sprawy **D. R.**
skazanego z art.278 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 grudnia 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 10 maja 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego D. R. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 10 maja 2013 r. uznał oskarżonego D. R. za winnego popełnienia czynu:
I. z art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

II. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. z art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

IV. z art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

W miejsce kar jednostkowych Sąd orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Apelację na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca, który wyrokowi powyższemu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia i mający na nie istotny wpływ, z uwagi na przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z pkt II, w sytuacji, gdy materiał ten przemawia za uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, a nadto, w konsekwencji o wymierzenie łagodniejszej kary łącznej, „w sytuacji, gdy jest to uzasadnione dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych kary.”

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (sygn. ... 938/13).

W kasacji na korzyść skazanego obrońca podniósł zarzut rażącego naruszenia „art. 433 par 2 k.p.k. i art. 457 par 3 k.p.k. w zakresie reguł procedowania przez nienależyte ustosunkowanie się do zarzutów apelacji w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia i mający na nie istotny wpływ, z uwagi na przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, w sytuacji gdy materiał ten przemawia za uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu, z uwagi na przyjęcie, że wszystkie wskazane w uzasadnieniu wyroku z dnia

11.12.2013 r. okoliczności stanowią dowód sprawstwa skazanego w odniesieniu do zarzutu popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę B. D. w sytuacji, gdy wbrew stanowisku Sądu II instancji każda z przywołanych okoliczności nie mogąc stanowić samodzielnie podstawy skazania D. R. nie może stanowić takiej przesłanki po ich wspólnym rozpatrzeniu.” W następstwie tego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego D. R. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego i treści zarzutu kasacji, Sąd Okręgowy w W. stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzut podniesiony w apelacji za niezasadny i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia z k. 5 – 6.

W uzasadnieniu kasacji obrońca podniósł nadto, iż „mając na uwadze treść art. 424 par 1 i 2 k.p.k., że Sąd (Odwoławczy) dokonując kwalifikacji prawnej przepisanego oskarżonemu czynu z art. 279 par 1 k.k. w zw. z art. 64 par 1 k.k., poza arbitralnym stwierdzeniem w żaden sposób nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku” (k. 3 uzasadnienia kasacji) podkreślić należy, że Sąd Okręgowy nie czynił nowych ustaleń, zaakceptował natomiast ich ocenę dokonaną przez Sąd I instancji, a tylko w sytuacji gdyby Sąd odwoławczy poczynił nowe ustalenia, miałby obowiązek wskazania w uzasadnieniu orzeczenia przesłanek zajętego stanowiska

„według reguł przewidzianych dla uzasadnienia wyroku sądu I instancji w art. 424 § 1 k.p.k., a także wykazania błędu w rozumowaniu tego sądu, będącego podstawą odmiennych ustaleń” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2008 roku sygn. akt V KK 376/07, Lex nr 406867). Ponieważ w rozważanej sprawie Sąd Odwoławczy nie czynił nowych ustaleń, nie mógł naruszyć powołanego przepisu. Jednocześnie przypomnieć należy, iż stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, jeżeli bowiem ocena ta jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, tj. odpowiada wymogom art. 7 k.p.k., to wówczas „sąd odwoławczy zwolniony jest od równie drobiazgowego odniesienia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości rzeczoną ocenę. W takim wypadku, zadawalające jest wskazanie głównych powodów nie podzielenia apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia Sądu I instancji”(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, LEX nr 512100)”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.